

Psalm 73:28 – Hoe hier het Hebreeuwse ‘adonáai’ weer te geven?

Het Hebreeuwse woord dat algemeen wordt getranslitereerd als **adonái** (eigenlijk is het **adonáai**) komt in de Hebreeuwse tekst zelf vaak voor als een aanduiding van God; dat kan in combinatie met het tetragram (**JHWH**), of met **elohiém**, of met andere aanduidingen.

Daarnaast dient het in joodse kring als uitspraakvoorschrift voor het tetragram – dat staat dan dus los van de geschreven tekst. In dat geval wordt **adonáai** als een substituut voor de Godsnaam wordt gelezen, en gaat het dienen als naam. Dat voorschrift is echter van een latere datum, zoals elders uiteengezet, en speelde geen rol ten tijde dat de tekst tot stand kwam.

Op meerdere plaatsen (zie bijvoorbeeld Psalm 73:28) wordt het **adonáai** gevolgd door **JHWH**. In dat geval zegt het voorschrift dat men **JHWH** zou dienen te lezen als **elohiém** (‘God’) – in plaats van twee keer **adonáai**. De vertalingen die het leesvoorschrift ook in geschrifte volgen, blijken echter een vergelijkbare herhaling toch te handhaven. Maar dat terzijde.

Men zou zich de vraag moeten stellen hoe het zelfstandige **adonáai** (dus in de vorm zoals de Bijbelschrijver dat ook oorspronkelijk heeft genoteerd) zou moeten worden weergegeven. Bijvoorbeeld in Psalm 73:28. Hieronder de transliteratie en de woord-voor-woordvertaling - het woord **badonáai** is daarbij een samentrekking van **ba-** (‘in de’) en **adonáai**.

wa.anié qir.vát elohiém lié Tóov Sjatié badonáai JHWH mach".sié l.sapээр kól-mal.achootéichaa	en ikzelf nadering van God voor mij goed ik heb gezet/gesteld in de ‘Heer van mij’ JHWH mijn toevlucht om te vertellen al uw aangelegenheden
--	--

‘Heer van mij’ is voorlopig de letterlijke weergave van **adonáai**.

Alvorens de tekst nader te beschouwen eerst een blik op de verschillende manieren waarop deze tekst is vertaald.

Psalm 73:28

- Statenvertaling:** Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen;
ik zet mijn betrouwen op den Heere HEERE,
om al Uw werken te vertellen.
- Herziene Statenvertaling:** Maar wat mij betreft, het is voor mij goed dicht bij God te zijn.
Ik neem mijn toevlucht tot de Heere HEERE,
om al Uw werken te vertellen.
- NBG:** maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te zijn,
de Here HERE heb ik tot mijn toevlucht gesteld,
en ik wil al uw werken vertellen.
- NW:** Maar wat mij betreft, het naderen tot God is goed voor mij.
In de Soevereine Heer Jehovah heb ik toevlucht gesteld,
Om al uw werken bekend te maken.
- Herziene NW (2017):** Maar voor mij is het goed dicht tot God te komen.
Ik zoek bescherming bij de Soevereine Heer Jehovah.
Al uw werken maak ik bekend.
- Soncino – The Psalms:** But as for me, the nearness of Gos is my good;
I have made the Lord GOD my refuge,
That I may tell of all Thy works.
- A.C. Feuer - Tehillim:** But as for me, God's closeness is my goodness,
I have put my refuge in my Lord, HASHEM/ELOHIM,
So that I may relate all of your mission.
- Buber/R. - Preisungen:** Ich aber, Gott nahn ist mir das Gute,
In meinen Herrn, DICH, habe ich meine Bürgung gesetzt:
All deine Arbeiten zu erzählen.
- Gerhardt/van der Zeyde:** Mijn geluk – dat is Gods nabijheid,
Mijn toevlucht weet ik bij de Heer,
Moge ik zó heel uw handelen verhalen
- Willibrordvertaling:** Mijn rijkdom is de nabijheid van God;
tot de Heer GOD heb ik mijn toevlucht genomen.
Van al uw werken zal ik getuigen.
- Naardense Bijbel:** En ik: nabij God te zijn, is mij goed,
ik heb als mijn toevlucht gesteld mijn Heer, de Ene,
om te vertellen al uw werken!
- NBV:** Bij God te zijn is mijn enig verlangen,
mijn toevlucht vind ik bij God, de HEER.
Van al uw daden zal ik verhalen.
- NIV:** But as for me, it is good to be near God.
I have made the Sovereign LORD my refuge;
I will tell of all your deeds.
- New Living Translation (NLT):** But as for me, how good it is to be near God!
I have made the Sovereign LORD my shelter,
and I will tell everyone about the wonderful things you do.
- TLVG:** Voor mijzelf was het naderen tot God luist goed!
Ik heb U, Jehovah, mijn Heer, tot mijn toevlucht gemaakt
Om van al uw aangelegenheden te vertellen.

Er zijn natuurlijk heel wat verschillen te noteren. Een enkele vertaling laat om wat voor reden ook de dubbele aanduiding onvertaald. Verder zijn er ten aanzien van de weergave van het **adonái** drie categorieën:

- a) 'de Heer' (in een aantal variaties) of 'the Lord' (in de meeste vertalingen),
- b) 'the Sovereign' (in de *NIV* en *NLT*) en 'de Soevereine Heer' (de *NW*),
- c) 'mijn Heer', 'my Lord' of 'meinen Herrn' (in de vertalingen: *A.C. Feuer – Tehillim, Buber/Rosenzweig – Preisungen, Naardense Bijbel* en *TLVG*).

Het betreffende woord is afgeleid van de werkwoordstam **dalet-waw-noen** (gedefinieerd als 'regeren, heersen', etc.); het zelfstandig naamwoord **aadóon** wordt vertaald met 'master, lord'.

- Dit woord wordt meestal op mensen toegepast, maar toch ook op God (Joz. 3:11-13, Micha 4:13, Psalm 97:5 en 114:7, etc.).
- Meestal komt het voor in combinatie met een suffix voor de bezittelijke vorm ('mijn heer', 'jullie heer', 'onze heer', etc.).
- Een beperkt aantal keren wordt het gecombineerd met een bepalende prefix, zoals **haa-aadóon**, 'de heer' (Exodus 23:17; 34:23; Jesaja 1:24; 3:1; 10:16, 33; 19:4; Maleachi 3:1), of **la-adóon**, 'aan de heer' (Micha 4:13) - in deze gevallen slaat de titel altijd op God, zoals ook uit de context blijkt.
- Het komt ook voor als meervoud, **adóoniém**, ('heren'), een enkele keer als 'pluralis majestatis' (ook betrekking hebbend op een mens) met daarin verpakt toch een subtiele verwijzing naar God (Maleachi 1:6).

Ditzelfde woord **aadóon** kan ook voorkomen in een aantal vervoegingen met verschillende betekenissen; de meeste van die vervoegingen zijn herkenbaar omdat ze verschillen qua medeklinkers, maar ... een aantal daarvan hebben een opmerkelijke eigenaardigheid: ze zijn qua medeklinkers precies gelijk, namelijk van rechts naar links **alef-dalet-noen-jod**.

De laatste letter, de **jod** (op deze plaats als 'ie' uitgesproken) is (zoals hier, na een zelfstandig naamwoord) de suffix die dezelfde betekenis heeft als in het Nederlands het bezittelijk voornaamwoord, 1^e pers. enkelvoud, dus 'mijn'.

De drie vervoegingen zijn qua medeklinkers precies gelijk, het verschil zit hem in die gevallen in de uitspraak, en dus ook in de gebruikte klinkertekens – die werden pas later door de Masoretische geleerden ontwikkeld.

- met het teken **chierik** onder de 'n': de uitgang wordt tot **-ie**, en het hele woord klinkt als **adonié**, of
- met **patach** onder de 'n': de uitgang wordt tot **-ai**, en het hele woord klinkt als **adonái**, of
- met **qamats** onder de 'n': de uitgang wordt tot **-aai**, en het hele woord klinkt als **adonáai**.

- a) Van de eerste variant, **adonié**, is het basiswoord dus **aadóon**, *enkelvoud*, maar dan voorzien van de suffix voor het bezittelijk voornaamwoord 1e persoon, dus ‘mijn heer’ – deze vorm komt heel vaak voor.
- b) De tweede variant, **adonái**: het basiswoord is in het *meervoud*, maar dan mét daarbij ook de suffix voor het bezittelijk voornaamwoord 1e persoon. In dit geval is het meervoud dikwijls een getalsmatig meervoud, dus ‘mijn heren’, zoals in Gen. 19:2.
- c) De derde variant, **adonáai**: het basiswoord is ook het *meervoud* (in dit geval is de meervoudsvorm een ‘pluralis majestatis’) en waarschijnlijk óók met het bezittelijk voornaamwoord 1^e persoon. Dit woord wordt uitsluitend gebruikt voor God - en dit is dan ook de term waar de vraag over gaat.

Het is ietwat verwarrend, maar meestal schrijft men hiervoor toch **adonái**, terwijl men in feite **adonáai** bedoelt. Doorgaans komt dat subtiele klankverschil niet eens in beeld; ik heb het verschil hier alleen toegelicht om de onderstaande commentaren inzichtelijk te maken.

Het is heel begrijpelijk dat men, vóórdát er klinkertekens waren, zorgvuldig memoriseerde welk woord welke uitspraak had, zodat men wist welke woorden verwezen naar God; daardoor kon men het ook correct uitspreken en juist verstaan. Zie hiervoor ook de masoretische lijsten.

Hieronder dan wat een aantal handboeken te zeggen hebben over **adonáai**.

- Gesenius in *Hebräisches und Aramäisches Handwörterbuch über das Alte Testament* :

- *mein Herr*, nur v. Gott gebraucht, sowohl in d. Rede zu Gott, als v. Gott. An Stellen wie zB. 1 K 3 10, Ez 13 9, scheint d. Suffix bedeutungslos geworden zu s.

- Fürst bespreekt in *Hebräisches und Chaldäisches Handwörterbuch über das Alte Testament* de verschillende betekenissen van de meervoudsvorm **adoniém** (met daarbij de vergelijking met het **elohiém**), waarbij hij opmerkt dat de meervoudsvorm slechts zelden als echt meervoud is bedoeld. Vervolgens zegt hij over **adonáai**:

in der Anrede od. auch sonst in der Erzählung von Gott gebraucht (...). Das suffix ist **ái** für **ái** geschrieben, um es von **adonái**, Gen. 19, 2, das wirklich als Mehrheit aufgefasst wird, zu unterscheiden. (...) Wenn Gott sich selbst **adonáai** nennt, Jes. 8, 7, so beweist diess nur, dass man (...) das suff. Schon ganz unbeachtet gelassen.

De verwijzing naar Jes. 8:7 is niet zo’n sterk bewijs, omdat er diverse gevallen zijn waar het tetragram tijdens het afschrijven waarschijnlijk is vervangen door het **adonáai**. Niettemin is uit beschouwing van de teksten al duidelijk dat het bezittelijk voornaamwoord 1^e persoon weliswaar aanwezig is, maar geen grote betekenis heeft. Dat geldt in de praktijk voor alle drie de varianten. Fürst vergelijkt dat gebruik met, zoals in het Frans, het woordje ‘Monsieur’ - in het Nederlands is dat precies hetzelfde met Mijnheer/Meneer. Die ondergeschikte rol van het bezittelijke voornaamwoord geldt ook voor deze aanspreekvorm voor God, waarmee overigens niet gezegd is dat het volstrekt betekenisloos zou zijn.

- Benjamin Davidson geeft in *The Analytical Hebrew and Chaldee Lexicon*:
Lord, the Lord, exclusively applied to God. Grammarians disagree about the termination -
áai, which some regard as a pl. form for -**ái** i.q. -**íem**, to distinguish it from **adonái** *my lords*;
others as the suff. of 1 pers. with pl. nouns, prop. denoting my Lord, the force of the
possessive pronoun being neglected.
- Brown/Driver/Briggs geven als vertaling in *Hebrew and English Lexicon of the Old Testament*:
my Lord (...) *Adonay* **n.pr.** of God, parallel with *Yahweh*, substit. for it oft. by scrib. error, &
eventually supplanting it.

Andere handboeken laten zich in dezelfde zin uit. Geconcludeerd kan worden

- 1) dat de meervoudsvorm slaat op de uitnemendheid van de Almachtige God.
Die speciale betekenis wordt vrij algemeen weergegeven door ‘Heer’ met een
hoofdletter te schrijven. De hoofdletter dient om Gods verheven positie als
regeerder aan te duiden. Enkelen vergroten dit aspect, door daar het woord
‘Soeverein’ mee te verbinden. De *NIV* en *NLT* gebruiken ‘Sovereign’ als
weergave van het **adonái**, ‘LORD’ is dan weergave voor het tetragram. De
NW-vertaling gebruikt twee Nederlandse woorden, de uitdrukking
‘Soevereine Heer’, de combinatie wordt ‘de Soevereine Heer Jehovah’.
  - 2) dat de suffix voor het bezittelijk voornaamwoord 1e persoon enkelvoud in
veel gevallen zijn specifieke betekenis grotendeels heeft verloren.
    - Dat is onder andere het geval bij het woord **adonié** (meestal betrekking
hebbend op mensen en gebruikt in de zin van ‘mijn heer’ / ‘mijnheer’ /
‘meneer’); het staat er wel, maar krijgt geen nadruk.
    - Het geldt ook voor **adonái**, de titel die uitsluitend op God betrekking heeft.
Vaak heeft in de weergave ‘mijn Heer’ het woordje ‘mijn’ nauwelijks
zelfstandige betekenis, zoals in het boek Ezechiël vanaf hoofdstuk 2:4
honderden keren voorkomt, maar ook elders, zoals vaak in het boek Amos.
In veel gevallen heeft de toevoeging ‘mijn’ dus nauwelijks betekenis, maar
misschien niet in alle!
      - Psalm 71:5 is zeer persoonlijk, ook Psalm 140:7 en 141:8. En Jesja 49:4-9;
61:10-11; Habakuk 3:19, etc. Te zeggen dat het ‘mijn’ hier betekenisloos is,
gaat voorbij aan de context.
      - Psalm 35:23 is een opmerkelijk voorbeeld. In de overgeleverde grondtekst
staat in een vurige en zeer persoonlijk smeking tot God: **elohái wa.adonái**,
letterlijk, ‘mijn God en mijn Heer’. Het is duidelijk dat het woordje ‘mijn’ hier
zeer betekenisvol is.
Dit argument zou echter zijn kracht verliezen als het waar is, dat het **adonái** *hier* een
substituut zou zijn voor **JHWH**, zoals door sommigen wordt beweerd en door anderen
wordt gevolgd. Zie hiervoor de toelichting betreffende de vervanging van het tetragram. Ik
volsta hier met het signaleren van deze tekst.
      - Het bovenstaande geldt ook voor Psalm 38:16 en 86:12.
- Het lijkt dat het woordje ‘mijn’ in ‘mijn Heer’ op enkele plaatsen juist
betekenisvol is.

Met het bovenstaande in gedachten zou men de vraag kunnen stellen: is er dan een bezwaar tegen de weergave 'mijn Heer'? Ik noem een mogelijke overweging. Een overweging die vooral betrekking heeft op de vele vertalingen die de Godsnaam weergeven als HEER, HEERE, LORD, etc. Deze vertalingen sluiten zich in geschrifte aan bij het traditionele voorschrift, het z.g. *q.ré perpetuum*: 'waar **JHWH** staat, daar leze men **adonáai**'. Zij vertalen het **JHWH** dus zoals aangegeven, als HEER, HEERE, LORD, etc. Maar dan ontstaat er een merkwaardige situatie. Als **adonáai** wordt weergegeven als 'mijn Heer', dan zijn er heel wat teksten die wonderlijk gaan klinken. Een paar willekeurige voorbeelden:

- Exodus 6:7; 10:16,17; Leviticus 11:44; 18:2,4, 20; etc.
- Daarbij komen de vele, vele teksten met 'Ik ben **JHWH**, uw God' (o.a. Psalm 81:10). Als men hier zou vertalen met 'mijn Heer', dan lijkt dit een regelrechte en zeer frequent voorkomende contradictie. Dat men dit niet graag ziet is volstrekt voorstelbaar. Let wel, deze contradicties staan los van de grondtekst en spelen alleen een rol bij de genoemde manier van vertalen. Het doet zich ook voor als bij het lezen in het Hebreeuws, tenzij men als substituut HASHEM, 'de Naam' gebruikt. De vraag dringt zich natuurlijk op, in hoeverre juist deze overweging voor deze vertalers bepalend is geweest in het laten vallen van het woordje 'mijn'. Die vraag kan ik niet beantwoorden.

Verder lijkt er mij weinig in te brengen tegen de weergave 'mijn Heer'. Juist door 'mijn Heer' te schrijven waar de grondtekst echt **adonáai** heeft, daardoor wordt precies hetzelfde bewerkstelligd als in het Hebreeuws.

Ik kan in dit zo gelijkvormige geval niet goed inzien dat dat wat in het Hebreeuws normaal en gebruikelijk wordt geacht, in het Nederlands een probleem zou moeten opleveren.

Afhankelijk van de context kan de term worden opgevat als een titel, of worden gelezen als een blijk van hoe de Bijbelschrijver zich voelt ten opzichte van God door hem te noemen of aan te spreken als 'mijn Heer'. Zelfs als het alleen maar als een titel wordt gebruikt, dan nog verraadt het woordje 'mijn' juist dát er sprake is van zo'n relatie. Dat zijn dan ook de redenen dat in de TLVG-vertaling daarvoor is gekozen.

Voor het laatst bijgewerkt: 23 mei 2019